

problemet alvor. Jeg tror kun, det var Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, der stort set ikke mente, at der var brug for en ekstra indsats herfra. Ellers var der mere eller mindre enighed eller noget i den retning, men alligevel er det ligesom på så mange andre miljøområder: Vandene skilles, lige så snart vi nærmer os, hvad der skal til for at opnå det, vi er enige om, altså hvordan der skal skubbes på.

Efter vores opfattelse er der klart brug for en ekstra hjælp til de arbejdspladser, hvor der er problemer, og det er derfor, vi i dag har peget på den fejlagtighed, som der efter vores opfattelse er i, at man har opdelt problemerne og dermed begrænset Arbejdstilsynets muligheder for at gå ind med rådgivning og påbud på de områder, der er helt afgørende for det psykiske arbejdsmiljø.

Det er også derfor, vi har sagt, at vi synes, det er en god idé herfra at skubbe på for, at der kommer den evaluering af indsatsen, som der er brug for, for at det næste skridt i indsatsen for det psykiske arbejdsmiljø kan tilrettelægges, og vi er meget kede af, at evalueringen, som det ser ud nu, er blevet udskudt på ubestemt tid.

De problemer, der bl.a. er omtalt her, er jo baggrunden for, at der ikke er en helt konsekvent holdning over for de virksomheder, der har et dokumenteret sundhedsskadeligt psykisk arbejdsmiljø.

Jeg er glad for det, arbejdsministeren oplyste nu: at Arbejdstilsynet kan arbejde på grundlag af navnene på de virksomheder, hvor der er problemer, hvis den skadelidte har accepteret, at anonymiseringen ophæves. Det er et skridt i den rigtige retning.

Med hensyn til de grupper på arbejdsmarkedet, som ikke har de normale faglige rettigheder, er det jo rigtigt nok, at de problemer, der er dér, er omfattet af regelsættene, som de er i dag, men vi synes alligevel, at det er korrekt, at der her er et stigende problem, og at det også inddrages i debatten, som det også foregik i dialogen med Det Radikale Venstres ordfører, for lige præcis her er der nogle problemer, som det jo i høj grad er Folketinget, der bestemmer over.

Det er her, det besluttes, at de, der aktiveres i puljejob eller andre former for aktivering, ikke skal have de samme rettigheder som andre på arbejdspladsen, og det er her, det besluttes, at mennesker på fleksjob ikke må have de samme rettigheder som andre på arbejdspladsen. Og derfor mener vi, at der i en debat om det psykiske arbejdsmiljø er grund til at få under-

streget, at lige præcis den gruppe, som står allersvagest, og som på grund af manglende rettigheder jo også har de ringeste muligheder for gennem det eksisterende apparat, sikkerhedsapparatet på arbejdspladsen, at få løst sine problemer, lige præcis den gruppe har brug for særlig opmærksomhed, fordi den altså ikke er omfattet af partssamarbejdet og af den sikkerhedsorganisation, hvor flertallet i dag har sagt, at det er parterne, der skal klare problemerne omkring det psykiske arbejdsmiljø.

Ja, det er fint, men så må vi jo også sørge for, at de, der her er skubbet ind i mærkelige ordninger, faktisk får mulighed for også at være med i den løsning.

Jeg vil også lige nævne her i debatten – for det hører med, for at man kan forstå, hvorfor der er et stigende antal problemer – at efter vores opfattelse betyder udliciteringerne med det ekstra arbejdstempo og med den usikkerhed, der hele tiden følger med de jævnlige tilbagevendende udliciteringer, et meget stort pres, som også skaber store problemer med det psykiske arbejdsmiljø på offentlige arbejdspladser.

I det hele taget er den offentlige sektor storproducent af problemer, og det gælder især social- og sundhedssektoren, og det medfører personaleflugt fra ulidelige arbejdsvilkår, som producerer et ringere arbejdsmiljø. Og her må man vel igen sige, at det jo ikke noget, hvor vi bare kan sige, at de problemer skal arbejdsgiverne og arbejdstagerne løse på den enkelte arbejdsplads. Nej, lige præcis her har vi som Folketing et afgørende ansvar for, at mulighederne for at løse problemerne er til stede ude på de konkrete arbejdspladser. Vi kan ikke bare skubbe det fra os og sige, at det skal parterne klare, for her har vi selv part i problemerne.

Så vil jeg slutte med at sige til arbejdsministeren, som kom med en opfordring til en mere direkte dialog mellem de progressive arbejdsmiljøpartier: Den deltager vi naturligvis gerne i. Det kan selvfølgelig ikke erstatte en debat i Folketingssalen. Det går jo ikke at forholde for offentligheden, hvad vi går og snakker om. Men vi deltager altså også gerne i en videre dialog om de problemer, som vi har vendt i dag.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg lyttede meget til hr. Frank Aens bemærkninger om fleksjobbernes situation ude på arbejdspladserne, og hvis jeg ikke tager meget